

angaaende Laan og Panter, fordi der skal finde Tinglæsning Sted. Der er Forholdet ofte det, at denne Mand, der tror, han staar og forhandler med Dommerfuldmægtigen, i Virkeligheden forhandler med en privat Sagfører, og noget tilsvarende er Tilfældet, naar det drejer sig om Auktioner og Auktionsgebyrer.

Man har fra det danske Retsvæsens Side kæmpet en energisk Kamp for at faa alt, hvad der hedder Bortsalg, lagt ind under Auktionsvæsenet, og det har man gjort ikke mindst ovre paa Bornholm, hvor vi har det Særsyn, at man ikke kender til saadant noget som Markeder, der ellers er saa almindelige i det øvrige Land. Der ovre sælges Kreaturerne paa selve Gaardene, hvad der for øvrigt har den Fordel, at Køberen kan se Dyrene staa i den Besætning, hvor de hører hjemme, og derfor bedre kan vurdere dem. Til dette Formaal havde man oprettet en Salgsforening, der imidlertid blev saa energisk bekæmpet fra Retsvæsenets Side, at det lykkedes at faa den standset. Gevinsten herved var den, at Salæret steg fra 5—6 pCt. op til 13 pCt., og man kan da ikke fortaænke Almenmand i, at han saa til Gengæld regnede med, at der i alt Fald var Garanti for, at Auktionsbeløbene gik ind. Befolkningen kan nemlig ikke fatte, at naar en Auktion afholdes fra et Dommerkort ved Dommerfuldmægtigen og en Politibetjent, saa kan Dommerfuldmægtigen ved Inkassationen optræde som privat Sagfører. Man kan maaske sige, at det burde Folk vide, men man har jo intet gjort for at oplyse Befolkningen derom, og man kan ikke forlange, at den almene Befolkning skal kende den Syndflod af Løve, der aarlig vælder ud fra den danske Rigsdag. Paa den anden Side gad jeg nok vide, hvordan en Auktion vilde forløbe, hvis en Mand sagde til Dommerkortet: Dommerkortet skal holde Auktionen for mig gennem dets Fuldmægtig, men jeg overdrager Inkassationen til en anden. De Mennesker, der henvender sig til Dommerkortene i saadanne Sager og behandles ureelt af Dommerfuldmægtigene, er i Virkeligheden udsat for, at deres Tillid til Retsordenen i Samfundet vil lide betydelig Skade. Denne Sammenblanding af privat Geschæft og officiel Embedsforretning er saa uheldig som vel muligt og bør snarligt afløses af den Tilstand, der vil opstaa, naar man faar dette Lovforslag, vi her behandler, vedtaget. Jeg vil henstille til det høje Ting nu endelig at vedtage det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har Ordet for en kort Bemærkning.

Pinstrup: Den Retsplejereform, som blev gennemført, viste sig at blive meget dyrere, end man i Forvejen havde sagt Rigsdagen, at den vilde blive, og ogsaa for Befolkningen er det blevet meget dyrere at faa sin Ret end under den gamle Ordning, ret besværligere endogsaa i mange Maader. Saa nogen stor Tilfredshed med den tror jeg ikke, der er hos Menigmand.

Dette Lovforslag er i nogen Maade en Følge af denne Retsplejereform. Hvor mange Millioner man mener, dette Lovforslags Gennemførelse vil koste, oplyses der ikke noget om i Bemærkningerne, saa vidt jeg kan se, men at det vil blive adskillige, tvivler jeg ikke om. Naar Dommerkorternes Personale skal lønnes af Staten, vil det blive meget dyrt. Jeg er fremdeles af den Opfattelse, og jeg tror, at det store Tal af Befolkningen fremdeles ser saadan paa det, at man gaar med større Tryghed til det, man i gamle Dage kaldte Herredsfuldmægtigen, og som nu kaldes Dommerfuldmægtigen, end til en Sagfører. Det nytter ikke, at man, desværre, kan fremdrage Eksempler paa, at det er gaaet galt for Dommerfuldmægtigene. Det er det, men man kan ikke sige, at Sagførere gaar det aldrig galt med. Man bliver lige saa let narret ved at betro sig til en Sagfører — og jeg tror tiere — som ved at betro sig til en Dommerfuldmægtig. Jeg har derfor ingen særlig Interesse for Gennemførelsen af dette Lovforslag. Det eneste gode ved det er den sidste Paragraf, § 5. Den forsoner mig i nogen Maade med Lovforslaget som Helhed, naar det bliver fastsat, hvilke Forretninger Dommerfuldmægtigene skal besørge, og de Takster, som derfor skal tages. Det vil i nogen Grad forsoner Befolkningen med disse ændrede Forhold, thi det har nogen Betydning, at der er en vis Konkurrence ogsaa paa dette Omraade. Der er ingen Tvivl om, at Befolkningen kommer til at føle, hvad det betyder, naar Sagførerne skal være ganske ene om at udføre de juridiske Forretninger, som den almindelige Befolkning skal have udført. Vi lever i en Tid, hvori Fagforeningerne florerer stærkt, og de bidrager til at sætte Takster, som den almindelige Befolkning i høj Grad føler. Jeg vil derfor meget holde paa, at det bliver Alvor med Bestemmelserne i § 5 og ikke noget, man mener ved Lejlighed at kunne skyde ud, naar Loven er traadt i Kraft.